

vonnis

IN NAAM DES KONINGS

RECHTBANK DEN HAAG

Team Handel - voorzieningenrechter

zaak- / rolnummer: C/09/471006 / KG ZA 14-940

Vonnis in kort geding van 7 oktober 2014

in de zaak van

1. de stichting **Stichting ter Exploitatie van Naburige Rechten**,
statutair gevestigd te Hilversum,
2. de vereniging **Vereniging BUMA**,
statutair gevestigd te Amstelveen,
eiseressen,
advocaat mr. S.R.M.T. Janssen te Hoofddorp, gemeente Haarlemmermeer,

tegen:

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid **HJ Scooters B.V.**,
gevestigd te Naaldwijk, gemeente Westland,
gedaagde,
verschenen bij dhr. J.S. van Meerkerk, directeur.

1. De feiten

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van 26 september 2014 wordt in dit geding van het volgende uitgegaan.

1.1. Eiseres sub 1 is op grond van artikel 15 lid 1 van de Wet op de naburige rechten (WNR) aangewezen als de rechtspersoon die belast is met – samengevat – de inning en de verdeling van de in artikel 7 WNR bedoelde billijke vergoedingen voor het zonder toestemming van de producent van de muziek en de uitvoerende kunstenaar uitzenden of anderszins openbaar maken van voor commerciële doeleinden uitgebrachte fonogrammen of reproducties daarvan. Eiseres sub 2 behartigt de belangen van de bij haar aangesloten componisten en tekstdichters met betrekking tot de uitvoering (openbaarmaking) van hun werken. Daartoe dragen de bij eiseres sub 2 aangesloten componisten en tekstdichters de muziekuitvoeringsrechten op al hun bestaande en toekomstige auteursrechtelijk beschermde muziekwerken over aan eiseres sub 2. Eiseres sub 2 oefent daarom op eigen naam deze auteursrechten uit.

1.2. Gedaagde is een onderneming die handelt in scooters, waarbij scooters te koop worden aangeboden en waar scooters ter reparatie kunnen worden aangeboden of in onderhoud kunnen worden genomen.

1.3. Op 15 mei 2013 heeft een relatiemanager van eiseressen gedaagde bezocht en tijdens dit bezoek vastgesteld dat in de onderneming speelklare muziekapparatuur aanwezig is. Voorts is geconstateerd dat er in de openbare ruimte muziek behorend tot de incassobevoegdheid van eiseressen werd beluisterd. De relatiemedewerker van eiseressen

---

heeft aan een medewerker van gedaagde uiteengezet dat en waarom gedaagde aan eiseressen hiervoor dient te betalen.

1.4. In verband met het ten gehore brengen van muziek in de onderneming hebben eiseressen gedaagde vervolgens een licentieovereenkomst met acceptgirokaart gezonden, waarbij een tarief in rekening is gebracht met ingang van 1 januari 2013. Gedaagde is niet tot ondertekening van de overeenkomst of betaling van de factuur overgegaan.

1.5. Op 16 januari 2014 heeft een relatiemedewerker van eiseressen gedaagde opnieuw bezocht en nogmaals uitgelegd dat en waarom gedaagde aan eiseressen dient te betalen.

1.6. Ondanks aanmaningen en sommaties is gedaagde niet overgegaan tot betaling van de door eiseressen in rekening gebrachte vergoedingen.

2. Het geschil

2.1. Eiseressen vorderen – zakelijk weergegeven – gedaagde op straffe van verbeurte van een dwangsom te verbieden in het openbaar muziek behorende tot de incassobevoegdheid van eiseressen ten gehore te (laten) brengen voor zover gedaagde daarvoor geen licentie heeft. Voorts vorderen eiseressen gedaagde te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 266,37 aan eiseres sub 1 en van € 203,58 aan eiseres sub 2, te vermeerderen met de wettelijke rente, een en ander met veroordeling van gedaagde in de buitengerechtelijke incassokosten en in de proceskosten.

2.2. Daartoe stellen eiseressen het volgende. Gedaagde brengt stelselmatig muziek ten gehore waarvoor zij aan eiseressen vergoedingen verschuldigd is en waarvoor zij geen licentie heeft. Hierdoor handelt gedaagde onrechtmatig. Eiseressen en hun aangesloten leden lijden hierdoor doorlopend schade. Gedaagde heeft geen verweer gevoerd tegen de door eiseressen in rekening gebrachte vergoedingen, maar is – ondanks aanmaningen – niet tot betaling overgegaan. Eiseressen hebben er dan ook een (spoedeisend) belang bij deze betaling in rechte af te dwingen.

2.3. Gedaagde voert gemotiveerd verweer, dat hierna, voor zover nodig, zal worden besproken.

3. De beoordeling van het geschil

3.1. Aan de orde is de vraag of gedaagde muziek openbaar heeft gemaakt in de onderneming. Artikel 12 lid 1 aanhef en onder 4 Auteurswet noemt als wijze van openbaar maken “de voordracht, op- of uitvoering of voorstelling in het openbaar” van het muziekwerk. De wet en jurisprudentie hebben aan deze bepaling een zeer ruime toepassing gegeven. Zij bestrijkt ook het ten gehore brengen van (achtergrond)muziek door exploitanten van bedrijven en werkplaatsen. Niet elk ten gehore brengen van muziek levert een openbaarmaking op in de zin van artikel 12 van de Auteurswet. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 1 juni 1979 (NJ 1979, 470) bepaald dat wanneer iemand uitsluitend ten eigen genoegen muziek ten gehore brengt, het feit dat er anderen zijn die deze muziek ook kunnen horen alleen dan zal kunnen meebrengen dat ten gehore brengen van de muziek als openbaarmaking in de zin van de

---

Auteurswet 1912 moet worden beschouwd, als hij er een beroeps- of bedrijfsbelang of een soortgelijk belang bij heeft dat ook anderen dan hij zelf naar de muziek kunnen luisteren.

3.2. Gedaagde heeft betoogd dat de muziek die in de onderneming wordt gedraaid niet is bedoeld om de verkoop van scooters te stimuleren, zodat hij geen beroeps- of bedrijfsbelang heeft bij het openbaar maken van de muziek. Dit betoog wordt verworpen omdat muziek het bedrijfsbelang reeds dient doordat het personeel de muziek kan beluisteren. Voorts heeft gedaagde betoogd dat de muziek in afgesloten ruimtes wordt gedraaid. Ook aan dit betoog wordt voorbij gegaan nu de winkel en de werkplaats toegankelijk zijn voor zowel de personeelsleden in de onderneming als voor klanten. Daarbij heeft voorts te gelden dat de werkgever verantwoordelijk is voor het gedogen van het gebruik van de muziekapparatuur op de werkvloer ofwel dat de heer Van Meerkerk als directeur van gedaagde kan worden aangesproken op het draaien van de muziek in de onderneming.

3.3. De voorzieningenrechter is van oordeel dat voorshands voldoende gebleken dat gedaagde in zijn onderneming op onrechtmatige wijze muziek ten gehore brengt nu gedaagde tot op heden de licentieovereenkomst niet is aangegaan en de billijke vergoedingen tot op heden niet voldoet, terwijl er wel muziek in de onderneming wordt gedraaid. Oplegging van het door eiseressen gevorderde verbod is dan ook passend en geboden. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de vorderingen strekkende tot een verbod om muziek ten gehore te brengen zonder licentie, dan wel zonder betaling van een vergoeding, worden toegewezen.

3.4. Oplegging van dwangsommen, als stimulans tot nakoming van de te geven beslissing, is aangewezen. De op te leggen dwangsommen zullen worden gemaximeerd. Voorts zal er worden bepaald dat de op te leggen dwangsommen vatbaar zijn voor matiging door de rechter, voor zover handhaving daarvan naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn, mede in aanmerking genomen de mate waarin aan de veroordeling is voldaan, de ernst van de overtreding en de mate van verwijtbaarheid daarvan.

3.5. Ter zake van de door eiseressen gevorderde vergoedingen overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Volgens vaste jurisprudentie is ten aanzien van geldvorderingen in kort geding terughoudendheid geboden. Zo zal niet alleen moeten worden onderzocht of het bestaan van de vordering in kwestie voldoende aannemelijk is – hetgeen betekent dat met een grote mate van waarschijnlijkheid te verwachten moet zijn dat de bodemrechter haar zal toewijzen –, maar ook of daarnaast sprake is van feiten en omstandigheden die meebrengen dat uit hoofde van onverwijlde spoed een onmiddellijke voorziening is vereist, terwijl in de afweging van de belangen van partijen het restitutierisico betrokken dient te worden. Eiseressen hebben aanspraak gemaakt op betaling van een schadevergoeding ter hoogte van de bedragen die gedaagde verschuldigd zou zijn geweest indien gedaagde een redelijke vergoeding aan eiseres sub 1 zou hebben betaald en een licentieovereenkomst met eiseres sub 2 tot stand zou zijn gekomen. Gedaagde heeft niet betwist dat hij de gevorderde bedragen verschuldigd is. Nu het bestaan en de omvang van de vorderingen gelet op het voorgaande genoegzaam vaststaan, zijn de vorderingen van eiseressen als onweersproken toewijsbaar. Nu de gevorderde buitengerechtelijke incassokosten niet zijn betwist en aannemelijk is dat eiseressen deze kosten hebben gemaakt, wordt dit deel van de vordering eveneens toegewezen.

3.6. Gedaagde zal, als de in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld in de kosten van dit geding.

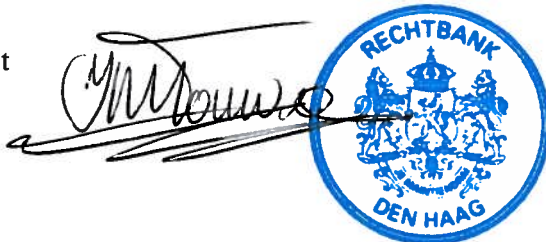
4. De beslissing

De voorzieningenrechter:

1. verbiedt gedaagde om in zijn lokaliteiten en/of bedrijfs- en /of praktijkruimten in het kader van hun beroepsbeoefening of bedrijfsvoering enig voor commerciële doeleinden uitgebracht fonogram of reproductie daarvan als bedoeld onder punt 1 in het lichaam van de dagvaarding ten gehore te (laten) brengen of anderszins openbaar te maken met ingang van de datum van dit vonnis;
2. veroordeelt gedaagde tot betaling aan eiseres sub 1 van een dwangsom van € 500,- per keer dat gedaagde een voor commerciële doeleinden uitgebracht fonogram of reproductie daarvan ten gehore brengt en gedaagde aldus aan het onder 1 gegeven verbod geen gehoor geeft, met een maximum van € 20.000,-;
3. verbiedt gedaagde om in zijn/haar lokaliteiten en/of bedrijfs- en /of praktijkruimten in het kader van hun beroepsbeoefening of bedrijfsvoering enig muziekwerk behorende tot het BUMA-repertoire als bedoeld onder punt 2 in het lichaam van de dagvaarding ten gehore te (laten) brengen of anderszins openbaar te maken met ingang van de datum van dit vonnis;
4. veroordeelt gedaagde tot betaling aan eiseres sub 2 van een dwangsom van € 500,- per keer dat gedaagde enig muziekwerk ten gehore brengt en gedaagde aldus aan het onder 3 gegeven verbod geen gehoor geeft, met een maximum van € 20.000,-;
5. bepaalt dat de onder 2 en 4 genoemde dwangsommen vatbaar zijn voor matiging op de wijze zoals onder 3.4 is vermeld;
6. veroordeelt gedaagde om aan eiseres sub 1 te voldoen een bedrag van € 266,37, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 2 juli 2014 tot aan de dag der algehele voldoening;
7. veroordeelt gedaagde om aan eiseres sub 2 te voldoen een bedrag van € 203,58, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 2 juli 2014 tot aan de dag der algehele voldoening;
8. veroordeelt gedaagde tot betaling van de buitengerechtelijke kosten van € 70,49, aan eiseressen;
9. veroordeelt gedaagde in de kosten van dit geding, tot dusverre aan de zijde van eiseressen begroot op € 2.500,44, waarvan € 527,- aan salaris advocaat, € 1.892,- aan griffierecht en € 81,44 aan dagvaardingskosten;
10. verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. G.P. van Ham en in het openbaar uitgesproken op 7 oktober 2014.

imt

Op heden uitgegeven voor grøsse aan:

MR. S.R.M.T. Manssen
voornoemd, door mij, griffier van de
rechtbank Den Haag, 7 oktober 2014

[Handwritten signature]